

solului, ale pământului neînsuflețit decât cuvintelor, de Dumnezeu inspirate, ale marelui proroc și văzător de Dumnezeu, Moise.

Îmi spui că nu poți pricepe cum se întâmplă că ne ascultă sfinții din ceruri când ne rugăm lor. Dar cum se face că razele Soarelui se revarsă peste noi pretutindeni și că luminează peste tot pământul? În universul spiritual sfinții sunt ceea ce sunt razele soarelui în universul material. Dumnezeu este Soarele veșnic, dătător de viață, și sfinții sunt razele acestui Soare al rațiunii.

PROGRAMUL LITURGIC

- **Sâmbătă: 03 mai**
18:00 – Vecernia
- **Duminică: 04 mai**
08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Duminica femeilor mironosițe*
→ *Sfânta Muceniță Pelaghia,*
Sfânta Monica, mama Fericitului Augustin

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro

După cum ochii Domnului privesc fără încetare pe pământ și asupra fiilor pământului, tot astfel și ochii sfinților; ei nu pot să nu se îndrepte într-acolo unde se îndreaptă vederea proniatoare a Domnului fapturilor și unde sunt și comorile lor (trupurile lor, faptele lor, locurile lor sfinte și cinstitorii lor).

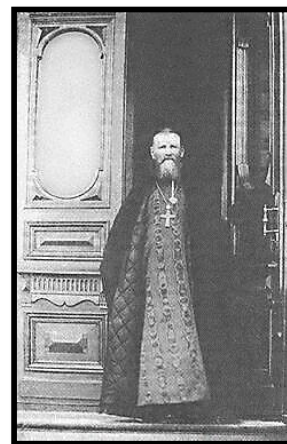
“Căci unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta” (Matei 6, 21).

Sursa: www.razbointrucuvant.ro
Sfântul Ioan de Kronstadt, *“Viața mea în Hristos”*, Editura Sophia, București, 2005

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

♦ Nr. 70 / 27 aprilie 2014 ♦

SFÂNTUL IOAN DE KRONSTADT

CÂND TRUPUL O IA
ÎNAINTEA SUFLETULUI

Nefireasca dominație a cărnii asupra spiritului se explică printre altele și prin aceea că spiritul pare a fi “îngropat” în carne, legat de

aceasta. Aceasta iese în evidență îndeosebi în raport cu slujirea lui Dumnezeu. Omul pare a se apropia de Dumnezeu mai mult cu gura, cu trupul, fals, nu l se închină în duh și adevăr. Într-adevăr, trăim adesea ca și cum n-ar exista în noi spirit, suprema treaptă a desfrânării vădindu-se în om atunci când spiritul este sufocat cu totul și când omul rămâne doar trup și nimic altceva.

“Nu va rămâne Duhul Meu pururea în oamenii aceștia pentru că sunt numai trup” (Facerea 6, 3).

Priviți cu atenție în ce chip Îl cinstesc oamenii pe Dumnezeu: veți constata că trupul încearcă să o ia înaintea spiritului. La sfinți se vede că spiritul precumpănește asupra trupului, fiindcă aceștia trăiesc cu spiritul, nu văd în lume nimic

altceva decât spirit, înțelepciunea, atotputernicia și bunătatea lui Dumnezeu vădindu-se în toate. În orice fenomen, în orice lucru văd pecetea spiritului. La oameni există o preponderență considerabilă a trupului asupra spiritului și ea apare în faptul că ei recunosc doar cele ce pot fi percepute prin simțuri, nu văd – cum se spune – mai departe de lungul nasului; omul simțurilor, omul trupesc vede lumea aproape ca și ființele necuvântătoare, iraționale; îl lasă rece înțelepciunea, puterea pururea fiitoare, bunătatea Creatorului.

Citește Cartea Sfântă și vede în ea numai buchea. Când se roagă, mintea îi zburdă, trecând mecanic peste cuvintele rugăciunii, nu le pătrunde sensul, ignoră arta rugăciunii în duh și adevăr. Trupul predomină și sistemul de învățământ. Nicăieri nu se învață în școală ceea ce reprezintă lucrul de căpetenie al practicii creștine: cum să ne rugăm; se învață oare undeva cum să-L vedem pe Dumnezeu? Trupul va continua să domine lumea până la sfârșitul veacului, astfel încât *“Domnul când va veni – să judece lumea – va găsi oare credință pe pământ?”* (Luca 18, 8), ca și la oamenii lumii celei dintâi (necredința este isprava trupului). Dumnezeu se bucură atunci când omul descoperă lucrarea Sa în inima

lui, fiindcă El este lumina și adevărul. Diavolul se teme grozav de aceasta, fiindcă el este întuneric și minciună. Iar întunericul nu se arată la lumină, pentru a nu i se putea descoperi faptele. Diavolul este puternic doar atunci când se folosește de întuneric, de înșelăciune, de minciună. Dă-i în vileag minciuna, scoate-i-o la lumină și el va dispărea îndată. Diavolul îl atrage pe om în toate patimile prin înșelăciune; prin înșelăciune îi adoarme pe oameni, îi face să nu vadă lucrurile în adevărata lor lumină. Peste multe lucruri stă pusă acoperitoarea diavolului.

De ce oare sufletul păcătos nu primește iertare de păcate decât dacă recunoaște, în adâncul inimii, cât sunt ele de iraționale, de primejdioase și de mincinoase? Fiindcă inima înseamnă sufletul. Așa cum, atunci când a săvârșit păcatul, omului i s-a părut plăcut și “respectabil”, tot așa atunci când se căiește de păcat, trebuie să-l recunoască vătămător și cu totul mincinos. Iar căința, atunci când are loc, aduce durere inimii, după cum și pofta păcatului provoacă durere în inimă. Să nu te tulbure ura care clocotește în tine și care tinde să dea pe dinafară în vorbe de mânie; poruncește-i mai bine să tacă și să

moară. Altminteri, obișnuindu-se să vadă că i te supui și că poate să se reverse nestăvilit din gura ta, te va lua în stăpânire. Întocmai ca apa oprită de un dig de pământ care, când găsește o spărtură, o lărgește tot mai mult, căutând să răzbească prin ea; dacă nu o astupăm deloc, sau o astupăm de mântuială, în cele din urmă, slăbind preocuparea noastră de a drege digul și după asalturile repetate ale apei, aceasta nu încetează să-și facă loc, din ce în ce mai insistent, încât până la urmă devine foarte greu, dacă nu imposibil, să fie zăgăzuită. Așa și cu ura care se strecoară în sufletul omului: dacă îi îngăduim să răzbească afara, o dată, de două, de trei ori, va începe să se reverse din ce în ce mai tare și, în cele din urmă, va rupe zăgazu și va inunda. Ține seama că apele răutății stau adunate în suflet, după cuvântul Psalmistului: *“au intrat ape până la sufletul meu”* (Psalmul 68, 1).

De vei păcătui înaintea lui Dumnezeu și păcatele te vor chinui, te vor arde, grăbește-te să cauți unica jertfă, veșnică și vie, pentru iertarea păcatelor și mărturisește-ți păcatele înaintea Celui ce S-a dat pe Sine jertfă. Altminteri nu vei mai primi mântuire de nicăieri. Să nu crezi ca te vei putea mântui singur. Domnul ar fi putut să-și facă trup Sieși din tot universul, cer și

pământ, sau, dacă n-ar fi creat lumea, putea să facă în locul ei un templu al trupului Său. Numai pentru tine însă a binevoit să Țe facă pe Sine trup, asemenea trupului tău, ca să te mântuiască și, după ce a creat lumea din nimic, să facă, dintr-o infimă cantitate de materii, trupul Său, pentru a te aduce la viață, lăsând lumea așa cum a creat-o. O, câtă bunătate și milosârdie dumnezeiască!

“Suntem mădulare ale trupului Lui și din carnea Lui și din oasele Lui” (Efeseni 5, 30).

[...]

Cuvântul lui Dumnezeu scris vorbește mai adevărat și mai clar despre lume decât lumea însăși și decât cuvintele omenești despre lume. Cuvântul naturii este închis în ea și nu poate exprima nimic deslușit, de la sine, rămânând litera moartă, fără glas.

“Unde erai tu – omule – când am întemeiat pământul?” (Iov 38, 4).

Erai, oare, lângă Dumnezeu când a întocmit universul?

“Cine a căutat în adânc Duhul Domnului și cine L-a sfătuit pe El” (Isaia 40, 13)?

Voi, geologilor, vă lăudați că ați descoperit gândul Domnului în scoarța pământului și susțineți aceasta în pofida Sfintei Cărți a Facerii. Dați mai multă crezare buchilor moarte ale straturilor